

Discurs d'acceptació del Premi Nobel

William Faulkner

Estocolm, 10 de desembre de 1950

Sento que aquest premi m'ha estat atorgat, no a mi com a persona, sinó a la meva obra –l'obra d'una vida en l'agonia i l'esforç de l'esperit humà, no amb afany de glòria i menys encara de benefici material, sinó de crear amb els materials de l'esperit humà una cosa que no existia abans. Per això, no sóc més que el dipositari d'aquest premi. No serà difícil trobar-li, al premi en metàl·lic, un ús que concordi amb el propòsit i el significat originals. Però voldria fer el mateix amb el reconeixement públic, i utilitzar aquest moment com una atalaia des de la qual m'escoltin els joves, homes i dones que es dediquen a les mateixes angoixes i tribulacions que jo, entre els quals hi ha aquell que algun dia ocuparà el mateix lloc que ocupo jo ara.

La nostra tragèdia d'avui és una por física general i universal tan llargament mantinguda que ara ja ens resulta suportable. Ja no hi ha problemes d'esperit; només una pregunta: ¿Quan seré aniquilat? Per això, el jove, home o dona, que escriu actualment ha oblidat els problemes del cor humà en conflicte amb ell mateix, que és en si mateix la matèria per produir bona escriptura, perquè només paga la pena escriure sobre això, només això justifica l'agonia i la suor.

N'ha d'aprendre altra vegada. S'ha d'ensenyar a si mateix que la vilesa més gran és tenir por; i una vegada ho hagi après, ha d'oblidar-ho per sempre més i no deixar al seu taller cap espai per a res que no siguin les velles creences i les certes del cor, les velles veritats universals sense les quals qualsevol relat és efímer i està condemnat al fracàs –amor i honor i pietat i orgull i compassió i sacrifici. Mentre no ho faci així, treballa a l'ombra d'una maledicció. No escriu de l'amor sinó de la luxúria, de derrotes en les quals ningú no hi perd res valuós, de victòries sense esperança i, encara pitjor, sense pietat ni compassió. El seu lament no afecta la medul·la de l'univers, no deixa cicatrius. No escriu del cor; escriu de les glàndules.

Mentre no torni a aprendre aquestes coses, escriurà com si estigués sol i presenciés el final de la humanitat. Jo m'hi nego, a acceptar el final de la

humanitat. És massa fàcil dir que l'home és immortal simplement perquè resisteix; que quan l'últim repic del destí hagi sonat i s'hagi esvaït de l'última pedra, de la més insignificant, més enllà de la marea en l'últim vespre roig i decadent, fins i tot aleshores encara quedarà un so: el de la seva veu feble i inextingible, que encara s'escolta. Em nego a acceptar-ho. Crec que l'home no solament resistirà: prevaldrà. És immortal, no tan sols perquè és l'única entre totes les criatures que té una veu inextingible, sinó perquè té una ànima, un esperit capaç de compassió i sacrifici i perseverança. La tasca del poeta, de l'escriptor, és escriure sobre aquestes coses. Té el privilegi d'ajudar a l'home a resistir elevant-li cor, i recordant-li el coratge i l'honor, l'esperança i l'orgull i la compassió i la pietat i el sacrifici que han enaltit el seu passat. La veu del poeta no ha de ser només el record de l'home, també pot ser el seu suport, el pilar que l'ajudi a resistir i a perseverar.